Adevărata glorie

O informație laconică ne aduce la cunoștință că zilele acestea a fost desemnat campionul sportivității pe anul trecut. Examinînd cu minuțiozitate propunerile făcute, juriul internațional s-a oprit asupra tenismanului maghiar Gulyas Istvan, care devine astfel „Mr. Fair-Play 1967". Treapta secundă a podiumului ipotetic, este ocupată de unul dintre vrăjitorii mingiei de celuloid, suedezul Kjell Johannson, fost campion european la tenis de masă.

Așadar, în primele două locuri, doiași ai unor discipline în care nervii joacă un rol covîrșitor. Cu atît mai interesante pentru noi, prin această prismă, argumentele juriului în acordarea respectivelor distincții. Gulyas, cunoscut îndeobște drept un sportiv de corectitudine exemplară, disputa o partidă-cheie la Rolland Garros, în compania cehoslovacului Kukal. În situația de 2—2 la seturi și 5—5 în manșa decisivă, Kukal acuză un cîrcel la picior; conform regulamentului, adversarul putea aștepta maximum 10 minute, după care jocul urma să fie reluat, indiferent de starea fizică a unuia dintre competitori. În caz de indisponibilitate prelungită, se consemnează abandonul celui accidentat. Fără umbră de ezitare, Gulyas a sărit în ajutorul lui Kukal, cerînd totodată arbitrului să permită întreruperea partidei atîta timp cît va fi necesar pentru deplina restabilire a partenerului său. După vreo jumătate de oră Kukal și-a revenit, meciul a fost reluat și, în cele din urmă, victoria a surîs concurentului cehoslovac, cu 8—6!

Gestul celuilalt laureat, Kjell Johannson, nu este mai puțin pilduitor. Condus cu 2—0 la seturi de jucătorul sovietic Gomoskov, într-o întîlnire din cadrul campionatului mondial, Johannson trimite un rever pe care omul de vizavi nu-l poate respinge, și arbitrul anunță 21—20 pentru suedez. Foarte calm, acesta se îndreaptă spre conducătorul jocului, arătînd că mingea a lovit partea exterioară a mesei — deci, punct pentru adversar! Gomoskov cîștigă schimbul următor și, odată cu acesta, setul și meciul...

Comentariile, evident — sînt de prisos. M-am întrebat doar, citind detaliile pe care vi le împărtășesc, cîți dintre sportivii noștri fruntași ar fi putut concura vreodată cu șanse temeinice, în această competiție a loialității? Memoria m-a împins în urmă cu doisprezece ani, la Jocurile Olimpice de la Melbourne, cînd Mircea Dobrescu, învins (a cîta oară?!) de optica juriului, a înmînat lui Terrence Spinks buchetul pe care unul dintre spectatori i-l dăruise, după gongul final, considerîndu-l cîștigător indiscutabil al centurii olimpice la categoria muscă...

Așteptăm cu încredere eventuale „recidive" în acest sens, din partea reprezentanților noștri.

Dan DEȘLIU

Cînd vorbim de sport, Ploiești înseamnă de regulă, Petrolul, mai precis spus echipa de fotbal Petrolul. Se uită prea ușor că tot de la Petrolul este și campioana țării la gimnastică, Elena Ceampelea. Dar în regiunea Ploiești gimnastică se face și la Buzău, la liceul cu program de educație fizică. Una din cele mai talentate eleve-gimnaste este Viorica Țiru, pe care o vedeți în fotografia noastră lucrînd la calul de sărituri sub conducerea profesorului Traian Săvulescu.

Foto: Ion Popescu—Ploiești

„O INTRECERE UTILĂ PENTRU TINERII GIMNAȘTI CARE LUCREAZĂ IN PERSPECTIVA VIITOAREI OLIMPIADE"

La începutul acestui an, gimnaștii Școlii sportive nr. 2 din București și cei ai Clubului Gut Heil Itzehoe din Republica Federală a Germaniei s-au intîlnit pentru prima oară. Organizată cu participarea celor mai valoroase elemente din secțiile de gimnastică, respectiva întrecere a coincis cu o reușită deplină. Cu toate că n-a fost vorba decît de un concurs amical, micii sportivi s-au străduit totuși să-și pună în valoare tot talentul, toate cunoștințele lor. Pe această temă, după concurs oaspeții au ținut să ne împărtășească cîteva impresii.

Primul solicitat a fost antrenorul echipei de băieți, prof. GEORG BISCHOF.

„Am salutat din inimă inițiativa organizării acestei întîlniri, reușită sub toate aspectele: și ca atmosferă de concurs și ca valoare a participanților. Am venit la dv. să învățăm. În primul rînd. Contactul larg și continuu cu tineri sportivi dintr-o serie de țări ne va ajuta să tragem concluzii cu privire la ceea ce avem de făcut pentru J.O. din 1972, ediție ce va fi găzduită de orașul München. Din acest punct de vedere, întrecerea cu gimnaștii unei școli sportive din România, aș sublinia, ai unei școli fruntașe, ne-a prilejuit observații utile. Gazdele au lucrat cu elemente mai dificile la sol, unde au și dominat proba (n.n. primii clasați: Oprescu, Bunescu, P. Diehl). De asemenea, foarte strînsă a fost întrecerea la inele. Noi ne-am afirmat ceva mai mult în probele de sărituri, paralele și bară. Cred că permanentizarea unor contacte între gimnaștii celor două cluburi școlare se poate să aducă un salt valoric în ambele sensuri. Noi vom pleda pentru asemenea contacte".

Și părerea prof. HORST GÜHR, antrenorul echipei feminine: „Fetele noastre au avut un mare cîștig din întrecerea cu colegele lor din București, **Ana Dragosin, Olga** Gheorghe. Luminița Cizer, ca și celelalte sportive din echipa Școlii sportive nr. 2, au folosit elemente la nivelul marilor competiții europene pentru tineret. Sînt sigur că pentru 1972, la Olimpiadă, aceste sportive pot viza un loc în echipa României. Fetele noastre, mult mai mici ca vîrstă și, deci, cu un bagaj mai redus de cunoștințe și de experiență le-au urmărit, atente, pe adversarele lor, cu gîndul de a le ajunge într-un viitor apropiat".

Iată și punctul de vedere al unor arbitri care au însoțit echipa oaspe:

Prof. EDDA FLÜHE: „Pentru că toate discuțiile trebuie orientate în direcția Olimpiadei, a celei care va urma Mexicului, aș putea să anticipez că, cu elemente ca Cizer, Gheorghe și Dragoșin și, desigur, cu multe altele pe care le aveți, dv. vă puteți prezenta în mod remarcabil la marea întrecere".

Prof. ERWIN LINKE: „A fost o întrecere interesantă pentru ambele echipe. Băieții noștri au învățat din concursul de la București că vor trebui să pună accentul mai mult pe expresivitate, după cum tinerii gimnaști ai școlii gazdă urmează să se orienteze în special către îmbunătățirea forței. Aștept cu interes returul întrecerii, care urmează să aibă loc la noi. Sper să fim aceleași gazde atente și să facem plăcută șederea sportivilor bucureșteni la Itzehoe".

(t. st.)

POPAS LA LICEUL „MIHAI VITEAZU" DIN BUCUREȘTI

TRADIȚIILE SÎNT PURTATE MAI DEPARTE

Cînd și-a serbat centenarul, acum trei ani, Liceul „Mihai Viteazu" din București a organizat și o expoziție documentară; un hronic ilustrat în care se succedau secvențe din viața de un secol a acestui așezămînt.

„La redarea procesului de învățămînt am ținut mult să apară în expoziție și activitatea sportivă a liceului. Trebuie să știți că sportul are în liceul nostru o veche tradiție, care stă la baza muncii și a rezultatelor noastre de azi în acest sector" — ne spunea, atunci, profesorul Mihai Costea, *directorul liceului, exprimînd mentalitatea unui întreg colectiv.*

CU SIMȚ GOSPODĂRESC

Un liceu cu 1 160 elevi și cu 85 de cadre didactice, dintre care 8 profesori la catedra de educație fizică, presupune și o bază materială sportivă adecvată. Într-adevăr, Liceul *„Mihai Viteazu"* posedă două săli de gimnastică însumînd o suprafață de 202 m.p., terenuri de baschet, de volei, de handbal, o pistă de alergări (de 60 m lungime) și două gropi pentru săriturile în înălțime și în lungime.

„Să nu vă închipuiți că aceste terenuri le-am primit de-a gata", ne spune profesorul *Ion Udriștoiu*, directorul adjunct al liceului. *„Cadrele didactice de la catedra de educație fizică, împreună cu elevii, sînt făuritorii acestor amenajări sportive".*

Și astăzi, la întîlnirile unor promoții de absolvenți, foștii elevi se interesează cu o firească și duioasă curiozitate de amenajările sportive la a căror realizare au contribuit.

„Astfel s-a ajuns ca, fără să aștepte totul de la autoritatea tutelară și fără cheltuieli mari, Liceul „Mihai Viteazu" să aibă o bază sportivă de invidiat. De asemenea, echipamentul și inventarul sportiv fiind păstrate cu grijă și îmbogățite an de an, ating acum o valoare de aproape 200 000 lei. Această sumă, adăugată valorii celor două săli de gimnastică și amenajărilor sportive, totalizează 1 000 000 de lei, consemnați la rubrica: inventar și instalații sportive" — a încheiat profesorul *Udriștoiu*.

IERI ȘI AZI

De pe băncile Liceului *„Mihai Viteazu"* au venit în viața sportivă a țării mulți pasionați care și-au legat numele de performanțe și înfăptuiri vrednice de interesul noilor generații. Vom aminti de *Nae Mărăscu*, promotor al rugbyului și al atletismului românesc, de *Mircea Sfetescu*, un remarcabil polisportiv, de *Dumitru Hubert*, care, împreună cu *Al. Papană*, au adus în 1933 țării noastre titlul mondial la bob.

Campioane de fotbal și oină, de baschet și de atletism, în acele faimoase întreceri desfășurate pe terenul de la „Federație" unde se află acum Stadionul Tineretului, echipele liceului au format zeci și zeci de sportivi. La perpetuarea acestei tradiții au contribuit, în anii apropiați nouă, profesori ca *Nicolae Dutescu, Dinu Grănescu* (azi lector la catedra de educație fizică a Institutului de Construcții din București), și profesorul *Dinicuț*. Fără să ne adîncim prea mult în trecut, trebuie să consemnăm că, timp de mai mulți ani, Liceul *„Mihai Viteazu"* a păstrat titlul de campioană pe țară la gimnastică. Bine selecționați, minuțios pregătiți, elevii liceului au dobîndit rezultate meritorii în ultimii ani; ne rezumăm să le consemnăm numai pe cele obținute în competițiile pe țară: — *1962:* locul II la handbal (băieți); *1963* — locul II la handbal (fete) și locul V la fotbal; *1964:* locul II la handbal (băieți și fete); *1965:* locul I la volei (fete) și locul II la handbal (băieți și fete); *1966: locul* I la handbal (băieți) și locul II la volei (fete).

În *1967*, Liceul *„Mihai Viteazu"* a cucerit din nou campionatul școlar la atletism (fete și băieți), la handbal (fete și băieți), la volei (fete și băieți) și la baschet (băieți).

Sărbătorirea centenarului a prilejuit punerea în joc a unei cupe transmisibile pe 100 de ani, disputată pînă la al doilea centenar: ea se atribuie, anual, clasei cu cele mai bune rezultate în activitatea sportivă. La a suta ei ediție, cupa devine proprietatea definitivă a clasei care a deținut-o un număr mai mare de ani. Deci, cîștigătorul definitiv, numai în anul 2065!...

ELEVI ȘI PROFESORI PE STADION

„Pepinieră constantă pentru loturile naționale, ne spune profesorul *Mihai Petrescu*, unul dintre animatorii vieții sportive a liceului, *școala noastră a dat sportului elemente ce și-au*

Directorul liceului, prof. M. Costea, deschizînd ciclul competiției dotată cu o cupă challenge pe 100 de ani

aflat consacrarea în handbal, ca internaționalul Cristian Gațu, ca Petruța Băicoianu, Rodica Marschi, Aurica Butan, Anca Gheorghe și Grigore Niță. Alții activează acum în prima divizie a campionatului de fotbal, ca Strîmbeanu (Universitatea Craiova), *V. Ionescu* (Jiul Petroșeni). *Acestora li se adaugă Carmen Bărbulescu (volei), internaționalii Novacek și Măluțel (baschet) și atletul Ligor.*

Dintre actualii elevi sînt de relevat Venera Zaharescu, Maria Niță, Constantin Banciu, selecționați în loturi naționale de juniori sau activînd în echipele de club ce participă în campionate ale diviziei A sau B, la handbal, la volei sau la baschet. De asemenea, merită să fie cunoscut faptul că, dintre absolvenții ultimelor promoții, Horia Măluțel, Rodica Georgescu, Florin Gubernu și Grigore Niță au devenit, la rîndu-le, profesori de educație fizică".

Astăzi, catedra de educație fizică a Liceului *„Mihai Viteazu"* reunește 8 profesori. În afara sarcinilor de catedră, fiecare răspunde de un sector din activitatea sportivă a liceului. *Valentin Păunescu* (sporturi de masă), *Mihai Petrescu* (handbal și baschet), *Aurora Podlaha* (gimnastică), *Maria Milencovici* (baschet fete), *Nicolae Humă* (volei fete), *Norbert Waldinger* (volei băieți), *Marin Berbecaru* (atletism).

„În activitatea noastră desfășurăm o rodnică colaborare cu Școala sportivă nr. 2 — ne spune, în continuare profesorul *Mihai Petrescu. Elevii noștri care ajung la un nivel tehnic mai ridicat sînt incluși în echipele Școlii sportive nr. 2, participînd la competițiile cu caracter republican".*

TURISMUL, UN PRIETEN MULT PREȚUIT

„Nu numai elevii și profesorii catedrei de educație fizică iau parte la viața sportivă a liceului nostru, ne spune, de astă dată, prof. *Mihai Costea*, directorul liceului, *ci și cadre didactice de la alte catedre. Aici se cuvine să relev numele profesorilor Pantelimon Spirescu (franceză), Ion Ilie (matematică), Constantin Marinescu (română) și Emil Stoica (științe naturale), participanți activi la multe din manifestările sportive și turistice ale liceului".*

Viața turistică a școlii cunoaște un ritm foarte susținut. Iarna, elevi din aproape fiecare clasă participă la taberele școlare din stațiunile de munte. În afară de aceasta, în vacanța de primăvară, cît și în cea mare, fiecare clasă participă la excursiile care ating multe din regiunile țării.

Liceul are o veche tradiție în organizarea excursiilor, încă de pe vremea directorului *Ioan Roman*, o figură ilustră a învățămîntului românesc. Acesta a dotat liceul cu cel dintîi autocar școlar. Vopsit în culoarea șepcilor și a petlițelor uniformei școlii, autocarul a împlinit visurile elevilor de la acest liceu în perioada dintre cele două războaie mondiale, purtîndu-i în excursii care au constituit pentru ei mari revelații.

Acum participă circa 70 la sută din efectivul de elevi ai liceului la excursiile organizate în așa fel, încît în decurs de patru ani, au acoperit întreg teritoriul țării, totalizînd peste 30 000 km. Vara se organizează și tabere pentru elevii liceului, care au astfel posibilitatea să cunoască binefacerile vieții în mijlocul naturii.

Popasul la Liceul *„Mihai Viteazu"* ne-a prilejuit o plăcută constatare: aici dictonul *„mens sana in corpore sano"* reprezintă o călăuză, un crez...

V. FIROIU

ÎN VALEA CAMPIONILOR...

(Urmare din pag. I)

lui școlar din țara noastră și a elevilor din Valea Strîmbă, care își meșteresc, în general singuri, „alunecătoarele" și nu pregetă să lucreze din proprie inițiativă pentru amenajarea pîrtiilor. După cum se cunoaște, la Valea Strîmbă s-a reamenajat, doar în trei luni și cu un fond redus, dar cu un substanțial sprijin al localnicilor, *o trambulină pentru sărituri de aproape 90 metri.* Ea este străjuită de *una mai mică de 45—50 m*, destinată „ucenicilor zburători". Dar ucenicii, chiar și cei de 12—13 ani, izbutesc acum să aterizeze la aproape 35 m!

Acestea sînt condițiile naturale, „materia primă" care trebuie valorificată cu mai multă solicitudine, mai metodic, științific. Am stat de vorbă, printre alții, cu *Alexandru Chercio* („Soni-baci"), fost fondist și vechi animator al sporturilor de iarnă, cu *Șt. Benedec*, instructor neobosit, cu *profesorul Anton Elecheș*, de la Școala sportivă Gheorghieni, unde cizelează cu migală talentele locale, cu inimosul activist *Carol Bela*, președintele Consiliului raional E.F.S. Toți și-au exprimat hotărîrea de a-și continua la fel de laborios activitatea, dar au înfățișat și *o serie de doleanțe* pe care le înregistrăm lapidar:

— sprijin material mai substanțial pentru încurajarea schiului din această comună și din cele învecinate;

— ajutor de strictă specialitate pentru terminarea trambulinei mari și perfecționarea ei (sînt necesare modificări la pista de lansare);

— construirea unei trambuline de plastic;

— atenție sporită din partea federației de specialitate (concretizată printr-un contact mai strîns și prin organizarea unor concursuri de amploare, cu caracter republican);

— crearea unui centru pentru slalomiști sau coborîtori, indispensabil și dezvoltării măiestriei săritorilor;

— realizarea unei baze puternice pentru toate categoriile de schiori, într-un loc adecvat, situat la 4 km de Gheorghieni, pe șoseaua spre Lacul Roșu. Aci urmează să fie transportată (dintr-o comună apropiată) o vastă cabană, care ar putea deveni și hotel turistic (realizarea depinde însă de bunăvoința Sfatului popular regional).

Pînă acum, de pe aceste meleaguri au sărit doi... iepuri grași, doi campioni reputați. Cu mai mult interes manifestat de forurile în drept, într-un viitor nu prea îndepărtat, ne-am putea bucura de o recoltă mai bogată de „iepuri" și n-ar fi rău...

★

Rezultate din *„Concursul celor 3 trambuline": juniori* — 1. M. Fodor (Voința Odorhei) 207 p (38+40,5 m), 2. C. Benedec (Avîntul V. Strîmbă) 200,6 p (40+40); *seniori* — 1. I. Covaci (Voința Odorhei) 213 p (45+47), 2. S. Pal (V. Odorhei) 185,5 p (42+42), 3. S. Balint (Avîntul V. Strîmbă) 174,8 p. *Cîștigătorii concursului școlar de schi fond — băieți* 11—12 ani: Z. Farcaș (Gheorghieni); 13—14 ani: I. Bernad (V. Strîmbă); 15—17 ani: E. Mathe (Gheorghieni); *fete:* Maria Naghi (V. Strîmbă), Laczko Hajnal (Remetea), Ida Benedec (Gheorghieni).

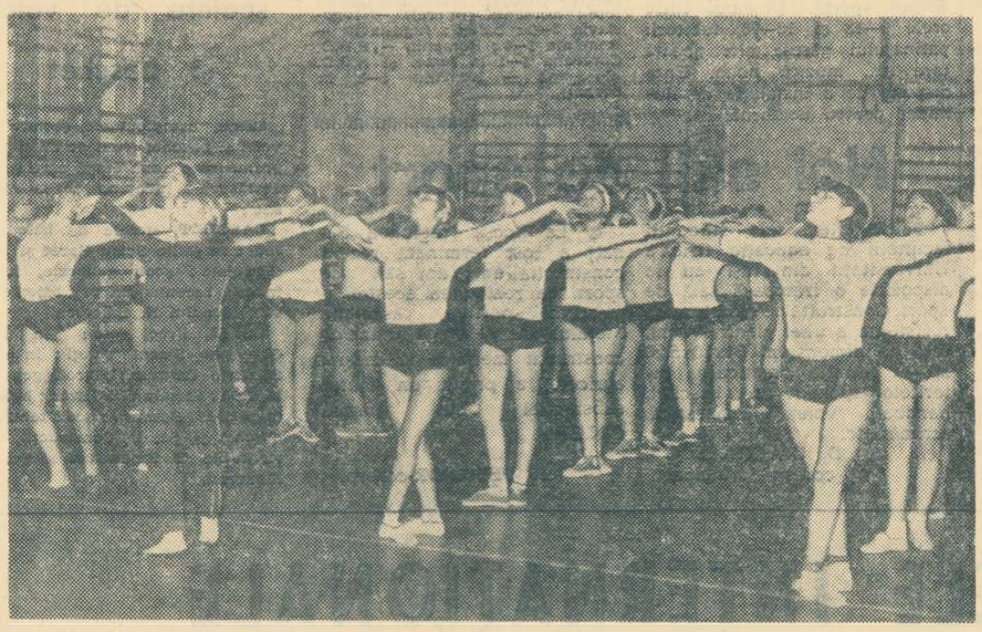

Oră de sport cu clasele a X-a G și J

Foto: Aurel Neagu

„INOFENSIVUL PRIETEN" STRĂVEZIU — TUTUNUL

Tabacul, planta adusă de spanioli în 1496 din insula Tobago din Antilele Mici, avea să răspîndească cu repeziciune distrugătoarea sa substanță toxică — nicotina — în toată Europa. Rînd pe rînd, interzis și oficializat, a ajuns în zilele noastre să fie folosit de milioane de oameni.

Fumatul reprezintă azi una din cele mai curente deprinderi. Alcaloidul său — nicotina — este o substanță toxică, cu acțiune paralizantă asupra nervilor. Dar, prin producerea în timp a obișnuinței organismului cu această otravă, efectele ei sînt mult diminuate, căci altfel, fumarea unui pachet de 20 de țigări ar introduce în organism 60—100 mg. nicotină, echivalente cu o doză mortală pentru un nefumător. Dacă la oamenii cu specific obișnuit de muncă (funcționari, meseriași, intelectuali) această intoxicație cronică prezintă aspecte grave, la sportivi ea se traduce printr-o incapacitate totală. Este, deci, cazul să tragem vălul și de pe fața acestui „prieten".

CALMANT SAU EXCITANT?

Mulți fumători autojustifică țigara ca nevoie de a se calma. Produce, oare, fumatul o liniștire a organismului? Pentru a răspunde la această întrebare, să amintim doar că după fumarea unei țigări, frecvența bătăilor inimii crește pe o perioadă de 10—15 minute, ca și tensiunea arterială. Nicotina, paralizînd o serie de nervi vasomotori, se diminuează cantitatea de sînge care alimentează creierul, mușchiul inimii etc. UNDE ESTE, ATUNCI, EFECTUL CALMANT?

În fond, este vorba despre un viciu, o deprindere bazată pe un reflex optico-gustativ. Fumătorul savurează în egală măsură gustul tutunului și ritualul fumatului (țigări moi, brichetă, port-țigaret etc). Și în loc să-și potolească nervii, făcînd o plimbare pe jos sau printr-o serie de mișcări respiratorii, el inhalează nicotină. Pentru sportivi, la care nevoile de oxigen sînt mult crescute în timpul efortului, fumarea unei țigări înaintea unui joc sau a unui concurs este de-a dreptul catastrofală. Nicotina, în loc să scadă emoția scade considerabil capacitatea de adaptare la efort. Situația este similară și la sfîrșitul unui antrenament sau concurs. Un organism viețuit, „înfometat" de oxigen, are cel mai puțin nevoie de fum.

FUMUL AMĂGIRILOR

Neavînd, deci, pretinsul său efect calmant, tutunul produce în schimb o scădere însemnată a rezervelor de vitamină C, atît de necesare în efortul sportiv; secreția rinichilor este diminuată, vasele care hrănesc mușchiul inimii își micșorează volumul — iată cîteva din tulburările pe care le produce fumatul.

De ce fumează, totuși, unii sportivi? Cum ajung ei la această deprindere? Începutul se face, de obicei, în împrejurări de convenință socială. Copii, lipsiți de îndrumarea părinților, sau a antrenorilor, fiind atrași de alții care încearcă să „probeze" maturitatea prin acest ademenitor fum al amăgirilor. Ca și alte forme de activitate colectivă pentru tineret, sportul poate răspîndi această toxicomanie, dar numai atunci cînd antrenorii nu iau măsuri energice. Din păcate însă, foarte mulți dintre ei sînt victimele viciului și nu au platforma morală de a-l combate. Explicarea cu stăruință a urmărilor grave ce le produce fumatul, în cadrul școlilor sau al lecțiilor de antrenament, constituie un mijloc eficace pentru a-l preveni și a-i determina pe mulți să-l abandoneze.

INTOXICAȚII IN COLECTIV

Un alt aspect negativ al fumatului este acela că datorită marii proprietăți de difuzibilitate a fumului de tutun, efectele toxice se răsfrîng și asupra celor din jur, a nefumătorilor.

Șederea timp de mai multe ore într-o încăpere neaerisită, în care se fumează, este egală cu o intoxicație colectivă. Prin ardere, tutunul degajă oxid de carbon, un gaz foarte toxic, care atacă globulele roșii. Fumarea a 200 țigări într-o încăpere de mărime medie, conduce la o atmosferă în care oxidul de carbon atinge concentrații de-a dreptul nocive, iar efectele sînt cu mult mai greu suportate de nefumători. De aceea, prezența unui fumător într-o colectivitate de sportivi reprezintă un pericol.

Iată de ce trebuie luată o atitudine hotărîtă, eliminîndu-i pe fumători din ambianța sportivă. Părinții, antrenorii și profesorii de educație fizică au datoria morală de a-i proteja pe sportivi.

Să nu uităm, însă, că „primul ajutor" îl constituie EXEMPLUL PERSONAL, atît la antrenori, cît și la sportivii fruntași mai vîrstnici.

Dr. N. STANESCU
Ilustrații de N. CLAUDIU